

ՈՒԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄԱՍԿ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ կէս տարվանը 6 ռուբլ:

Թիֆլիսում գրվում են միայն խմբագրատան մէջ:

Օտարաբաղաբացիք դիմում են ուղղակի
Тифлисс. Редакция „Маск“

Խմբագրատանը բաց է առաւտեան 10—2 ժամ

(Նախի կիրակի և տն օրերից)

Հայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լի գուրով:

Հայտարարութիւնների համար վճարում են
իրաքանչիւր բառին 2 կոպէկ:

ԲՈՎԱՆԳԱՆՈՒԹԻՒՆ

Վասնզանտ սկզբունքը:—Ներքին տեսու-
թիւնը: Հաստնութեան վկայականներ: Ներքին
տարեր: Արտաքին տեսուչութիւնը: Թիֆլիսի
ճարտարագիտական ճեմարաններ: Յայտարարու-
թիւններ: Տեղեկացոց: Բանասիրական: Մի
քանի մտեր:

Վ.ՏԱՆԳԱՒՈՐ ՍԿԶՐՈՒՆԳ

Կ. Պօլսից ստացված վերջին
հեռագիրը հայոց ինտրի մասին,
որ մեր ընթերցողները տպված
տեսան «Մշակի» վերջին համա-
բուժ. շատ նշանաւոր է ոչ թէ
միայն այն կողմից որ հայոց խն-
դրի վրա անդադար ուշադրու-
թիւն է դարձնում, բայց գլխա-
ւորապէս և այն պատճառով որ
թիֆլիսից տերութիւնը աշխա-
տում է փոքր առ փոքր սահմա-
նափակել հայոց համայնքի իրա-
ւունքները:

Պատրիարքը հրաժարվել է իր
պաշտօնից, բայց Ռ. Դուռը չէ
կամենում ընդունել նրա հրաժա-
րականը, մի և նոյն ժամանակ չէ
թոյլ տալիս որ Կ. Պօլսի հայոց
համայնքը մի փոխանորդ ընտրէ
Ներսէս պատրիարքի տեղ:

Պարզ երևում է որ թիֆլիսից
տերութիւնը ամեն ջանք է անում,
և այդ առիթից օգուտ է քա-
ղում հայոց համայնքի ընտրողա-
կան իրաւունքը սահմանափակելու
համար: Բուռական չէ որ տերու-
թիւնը չէ թոյլ տալիս պատրիար-
քին հրաժարականը տար չէ թոյլ
տալիս համայնքին մի փոխանորդ
ընտրել, բայց կանչում է Կ. Պօլսի
հայ երեւելիներից միսին, Դադեա-
նին, և նշանակում է նրան հայոց
համայնքի վերջին համայնքի ներ-
կայացուցիչ որ պէտք է վարի
համայնքի քաղաքական յարաբե-
րութիւնները Ռ. Դրան հետ:

Մի կողմից ուրախակ է, որ
հայոց համայնքի ներկայացուցիչը
աշխարհական կը լինի, որովհետև
միշտ հոգևորական ներկայացու-
ցիչներ ունենալով հայերը թիֆլի-
սից համարվում մի ազ-
գութիւն, մի քաղաքական մարմին,
այլ միայն մի աղանդ, ուրիշ ոչինչ,
բայց ուրիշ կողմից դա մի վտան-
գաւոր և վնասակար սկզբունք է,
որ համայնքի ներկայացուցիչը, լինի
նա հոգևորական թէ աշխար-
հական, չէ ընտրվում ժողովրդից
և հաստատվում տերութենից, այլ

ուղղակի նշանակվում է տերու-
թեան ձեռքով:

Հեռագրի վերջը ասված է որ
հայերը Կ. Պօլսում սաստիկ յուզ-
ված են տերութեան այդ կար-
գադրութեան պատճառով: Եթէ
մեր Կ. Պօլսի եղբայրները այն
տեսակէտից են նայում գործի վրա,
ինչպէս մենք ենք նայում, մենք
կատարելապէս արգարացնում ենք
նրանց յուզմունքը և կը համար-
ձակվինք կարևոր խորհուրդ էլ
տալ նրանց՝ չը համաձայնել Դա-
դեանին ճանաչել իրանց վերջին
համարել նրան մի դաւաճան, որ
տերութեան հետ գործակից լի-
նելով համաձայնել է, իր ծառա-
յութիւնը Ռ. Դրանը առաջար-
կելով տերութեան հետ միասին
խեղդել հայոց համայնքի ընտրու-
ղական իրաւունքը:

Կ. Պօլսի հայերը պէտք է բո-
ղոքեն տերութեան դէմ և պա-
հանջեն որ եթէ աշխարհականնե-
րից մի վերջին նշանակվի, նա պէտք
է նախ ընտրվի ժողովրդից, ազ-
գային ժողովից և ապա հաստատ-
վի տերութեան ձեռքով:

Չգուշացնում ենք Կ. Պօլսի
հայերին, որ նրանք իրանց անըն-

դունակութեամբ ազգային գոր-
ծերը վարելու, թիֆլիսից տերու-
թեան հետ իրանց բռնած կուրի
մէջ կարող են կորցնել իրանց բո-
լոր ընտրողական և սահմանադրա-
կան իրաւունքները և այդ քաղա-
քական անուղղելի կորուստի մէջ
պատասխանատու կը լինեն ամ-
բող Հայաստանի առջև:

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՍՈՒՆՈՒԹԵԱՆ ՎԿՅԱԿԱՆՆԵՐ

Թիֆլիսի արտան գիմնադրայի վարչու-
թիւնը յայտնում է հասարակութեան ներկայ
տարվայ վերջնական քննութիւնների հետևան-
քները: Հաստնութեան քննութիւն տուին 8-դ
դաստան 21 աշակերտներ և 2. օտար ան-
ձինքներ: Այդ վերջիններից մէկը քննութիւն
տուեց հաստնութեան վկայական ստանա-
լու համար առանց հին լեզուների: Հաստ-
նութեան վկայագիրներ ստացան գիմնադրայի
հետևեղ 19 աշակերտները: 1) Ֆոխա Կոնս-
տանտին (ճնվել է Մանգլիսում որ մի և նոյն
ժամանակ ոսկէ մեդալ ստացաւ) 2) Կունիցի
Ստանիսլաւ (ճնվել է Թիֆլիսում), ստացաւ
արծաթէ մեդալ 3) Շուլցէ Վիլհելմ (ճնվել
է Պրուսիայում), 4) Մելքե-Փարտաղանեան
Նահրիար (Շուշեցի) 5) Իգնատովսկի Ալբա-

նարանայ միջոցաւ չէ եղել և չէ, այլ սրով և թը-
րով և այդ յայտնի է, այնտեղ ուր իրաւունքը ուժով
է ստացվում և ուժով պահպանվում, այնտեղ ուր հար-
ցը վճարող ոյժն է, ուր ամեն մէկ իրաւունք, արդա-
րութիւն ամեն քայլում ստանալիս են լինում, եթէ նը-
րանց պաշտպան չը կայ, ուսումնարանը ինչ կա-
րող է անել Վանը յայտնի է ինչպէս ուսումնասնող
քաղաք, բայց կարողացան նա ազատել հրդեհից
զանազան շարագործութիւններից: Չէ, մենք պէտք
է ուսումնարանը թողնել իրան, դրոքը շարու-
նակներ, բայց մի և նոյն ժամանակը գիմնադր այն
միջոցներին, որոնք կարող են մեզ ամեն ժամա-
նակ ոչ թէ ապագայում, ճանգիտ պահել մեզ մեր
դրացիներից: Վարկերի ազգի մօտ նա է արժանի
մարդկութեան անուան, որը այժ ունի, որը ա-
րիւթիւն ունի, որը գիտէ իր իրաւունքը, պա-
տիւր կը պաշտպանէ ամեն մէկ յարձակման
դէպքում իսկ եթէ այդ արժանաւորութիւնները
չը կան մարդու մէջ, նրանց մօտ եթէ նա լինի
ամենախելոք, ամենաուսուրեղաւ մարդ, նա ոչինչ
արժէք չունի: Ապա ուրիշն եթէ դրութիւնը սցա-
պէս է, ինչ պէտք է անել: Եթէ ուսումնարան-
ներով չենք կարողանայ շարագործութիւնների ա-
ռաջն առնել, ինչ միջոցը գիմնադր:

Ան դժուար հարց, որի պատասխանն էլ պէտք
է լինի զանազան: Չանազան փոստ հարցեր ինչն
ըստ ինքեան կը պարզվին յօրաւածի շարունակու-
թենից և թէ ինչ պատասխան պիտի ես տամ, այդ
ընթեցողը լինի կը հասկանայ: Այստեղ նախ և ա-
ռաջ մեր քննութիւնը պատեղի հայերի դրութենից,
իսկ յետոյ անցնել տաճկահայերին: Ստորագրի
գաւառը բարդիւնում է երեք տարից՝ հայ, թուրք
և քուրդ, և հայը պէտք է ասած ամենից սակաւ
է: Հայոց գիւղորայք թույլ 20 են և զետեղած
զանազան տեղ խառն աղաղակաց հետ: Ըստ մեծի
մասին այդ գիւղորայքը պարտաւոր են հողագոր-
ծութեամբ, պղկագործութեամբ և սրանց նման գիւ-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՍԻ ԲԱՆՈՒ ՄՏՔԵՐ

Ես թէպէտ այնքան ուսեայ չեմ որ կարողանամ
համարձակորէն գրիչ ձեռք առնել և հրատարակա-
պէս յայտնել որ և ինչ գաղափար կամ կարծիք,
բայց այնուամենայնիւ փոստ լինելով, որ դուք ձեր
լրագրի էջերը չէք փակած մեզ պէտքերի համար
և մոլով բանիւ դուք աշխատում էք որ ամեն
կարծիք, եթէ նա ունի որ և ինչ միտք, յայտնվի
հրատարակուպէս, համարձակվում եմ և ես ուղար-
կել ձեզ այս յօդուածս, և եթէ ձեզանից ընդու-
նելութիւն գտնէ, դրա շարունակութիւնը ես կու-
ղարկվի: Գուցէ աւելորդ չը լինի մի քանի խօսք
սակ յօդուածագիր վրա, որովհետև, ինչպէս կար-
դացողը յետոյ կը տեսնի, իմ յօդուածին մէջ պի-
տի յայտնվին այնպիսի մտքեր, որոնք կարող են
լինել խորթ ուրիշների համար, բայց բոլորովին
համապատասխան իմ հայեացքին և հասկացողու-
թեանը: Թողուածագրին կենսագրութիւնը մի եր-
կու բառով յարար կը համարեն նկարագրել: Նրա
կենսը անց է կացել սրի և հրացանի մէջ և այդ
պատճառով նրա կարծիքը այդ գործիքների վրա
չառ մեծ է: Նրա առաջը դրանցից զօրաւոր բան
չը կայ աշխարհիս երեսին: Այդ մասին բաւական է:
Այս վերջին երկու տարին արեւելեան հարցը ա-
ւելի բարդվեցաւ, որովհետև բացի պաւանների

հարցից երևան ելաւ և հայոց հարցը, որը պէտք
է ժամանակով իր վճիռը ստանայ: Տաճկահայերը,
ինչպէս յայտնի է, կամեցան, որ այդ հարցը վճռվէր
նրանց օգտի համար. փաստաբանները կրանց
պատուիրանները միջոցաւ իրանց ցանկալիքը, կամ
լաւ է ասել արդարանքը, բայց աւագածողովից նը-
րանց խնդիրը համարեալ թէ անկատար մնաց:
Ի՞նչ էր դրա պատճառը: Այն, որ մենք պարտաւոր
չը դուրս եկանք և չը կարողանայք մեր իրաւուն-
քը պաշտպանել: Միակողմի կրակով կը լինի, եթէ
մարդ ստանայ որ և ինչ լաւ առանց աշխատա-
նքի, մանաւանդ եթէ դա իրաւունք է: Եթէ մենք
դարտաւարացող, կրիտացող պէս ցոյց տայինք
Եւրոպային որ մենք իրաւունք ենք պահանջում
ոչ թէ աղերարարով և պաղատելով, այլ ուրիշ ազ-
դու միջոցի օգնութեամբ, մեր ազգայնքը առանց
հետևանքի չէք մնայ, և մեր պատուիրանների դու-
թիւնը, ինչպէս Հայրիկը կասէ, չէք լինի այսպէս
խղճակ աւագածողովի մէջ:

Ինչ և ինչ այդ մասին արդէն աւելորդ կը լինի
երկարաբանել, հարկաւոր է դառնայ մեր յօդ. ւածի
բունը հարցին: Աւագածողովը վերջացաւ, հայոց
համար մէկ յօդուած գրվեցաւ, Աղբյւրն ևս յանձն
առաւ յարմար եղած ընթացքս մտցնել Ասիայում,
բայց դարձեալ մնում է էլի առաջիկան պէս. էլի
կողպտումն, շարագործութիւն, գաղթումն, աղ-
քատութիւն, և այլն: Կարծես մեր հասարակական
գործունեայք հասկացել են որ ուրիշից սպասել
մեր վերջի համար սպիւրանի յիմարութիւն կը լինի:
Նրանց շատ հարկաւոր է որ մեզ ճնշում են, կո-
ղպտում են, խայտառակում են քրդերը, տաճիկ-
ները իրանց կառավարաց միջնորդութեամբ, բայց
ինչ են առաջարկում նրանք մեզ պաշտպանելու
համար. մէկ միջոց ուսումնարան, դրանից են
սպասում ազգի փերածումն, ազգի սպաքան:
Ուսման դէմ խօսել, կը նշանակէ չիմանալ նրա
գործութիւնը: Բայց ճշմարիտն ասած, այդ միջոցաւ

նասի (Չերնիգովի նահանգից), 6) Անդրէասեան Զարմայր (Նրեանցի), 7) Բելիկի Ալէքսանդր (Քիշինեցի), 8) Կուլիշանսկան Ալէքսանդր (Սիւրսոցի), 9) Լարիօնով Պավել (Ալալուցի), 10) Լիսիցեան Խրիստափօր (Սիւրսոցի), 11) Նահապետեան Լևոն (Քիշինեցի), 12) Նահապետեան Յովսէփ (Քիշինեցի), 14) Նաուսենկո Դմիտրի (Ալէքսանդրապօլի), 13) Սամոյլենկո Պետր (Նիստրինսոյսկի նահանգից), 15) Ստեբնիցկի Վիկտոր (Քիշինեցի), 16) Ստեպանով Իվան (Քիշինեցի), 17) Տէր-Պետրոսեան Գեորգի (Ալէքսանդրապօլի), 18) Տրոպ Սոյսէի (Քիշինեցի) 19) Ալֆրիդեան Պետրոս (Ալէքսանդրապօլի):

Վկայականներ չըստացան: 1) Տղա դաստան աշակերտ Տէր-Մարտիքեան (որ ուղղակի Տղա դաստանն է մտել) և 2) Տղա դաստան աշակերտ Լուսով (Քիշինեցի), որին մանկավարժական խորհուրդը իրաւունք է տուել երկրորդ տարին մնալ նոյն դաստանը: Օտար անձերից: 1) Փիլիպպոս Յարութիւնեանին կրտսերի հաստնութեան վկայագիր առանց օտար լեզուների, իսկ 2) Բարաջան Տէր-Յակոբեանը վկայագիր չըստացաւ:

Մանկավարժական խորհուրդը վճռեց միջնորդել նորին գերազանցութիւն Կովկասեան ուսումնարանական հոգաբարձուի մօտ հաստնութեան վկայական ստացած հետեւեալ հինգ անձինքներին ստիպելով նշանակել: 1) Շուրյէ, 2) Սելիք-Փարսադանեանին, 3) Իզնատի-վսկուն, 4) Անդրէասեանին և 5) Ստեպանովին, վերջինը համալսարանի լեզուագիտական բաժինը պէտք է մանի, իսկ առաջինները բժշկական: Բացի այդ մանկավարժական խորհուրդը խնդրում է պ. հոգաբարձուին առաջին չորս անձանց ճանապարհհարկատու տալ: Իսկ եթէ այդ խնդրը մերժվի, վերջապէս է աշակերտական գումարից իւրաքանչիւրին 75 րուբլ տալ ճանապարհհարկատու: Եթէ խորհուրդը կողմից առաջարկվածները մէկը ստիպելով չը ստանայ, նրան միանգամայն 100 րուբլ կը արվի: Իսկ եթէ չորսն էլ ստիպելով չստացան, այդ դէպքում 1) Ալֆրիդեան, 2) Սամոյլենկո և 3) Տրոպ կը ստանան 100-ական րուբլ իւրաքանչիւրը:

զական անտեսութեամբ. դրանց դրուժինը կարողութեան կողմանէ, բաւական լաւ է, կան ճշմարիտ է նրանց մէջ և աղքատներ, բայց շատ ասկաւ. Բայց դրանց մէջ մէկ ցաւալի երեւոյթ է նկատուում, այն է, ստրկական հոգի, վարկատութիւն, բոլորովին անտարբեր դիտարկութեան, չը նայելով որ դրանք թուրք և քուրդ են, այդ պատճառով նրանց մեծ վնասներ են տալիս: Մարդ ճանաչման ասած միանգամայն զարմանում է թէ ինչու այդ մարդիկ այդպէս անտարբեր են դէպի իրանց դրուժինը, թէ ինչու հանգամանքների համաձայն չեն շարժվում, մասնաւոր որ ամեն բայէ ակնյայտի տեսնում են, որ իրանց չը վնասործութեան պատճառով մեծամեծ վնասներ են կրել, բուն է մի և նոյն ժամանակ չունեն ոչ մի արժէք իրանց, համեմատաբար զինուորով են զինաչարժ դրանցների մօտ: Եթէ դրանք սկսէին դէպք գործածել, առաջինը կառավարութեանը կազմակերպանալով գործութեան, մարդասպանութեան և ուրիշ կողոպտման վերաբերեալ հոգսերից, երկրորդը ազատ կը լինէին այն խայտառակ դրուժինից, որը վայելում են իրանցից համեմատաբար սղէտ դրանցների մօտ և խեղճ հայր անունը, պատիւը, արիւնքը այնպէս անխնայ չէր ոտնակոխվի, ինչ որ տեսնում ենք ամեն բայէ: Բայց արդեօք, կը հարցվի ի հարկէ, ինչ է պատճառը, որ դրանք զէնք չեն կրում, չը նայելով իրանց չը շարժապատող հանգամանքներին: Այնչէս մի պատճառ չը կայ, բայց այն որ ստրկութիւն չունեն, էլ ուրիշ մի բան չը կայ. փասք Աստուծոյ, արգելք չը կայ, կարողութեան կայ առնելու և կայ առիթ զէնք գործածելու: Գուցէ զարմանալը եթէ ասեմ ձեզ, որ այսպէս բայց առաջակներից, մեծ զրկանք քաշում են և վարկերի անասուններից զայլերից, որոնք կարծես դրանցների աչքով են նայում հայերի վրա: Այդ անասունները այնքան անվախ և համարձակ են, որ ոչ թէ զիւրիւրից տաւար են տանում, այլ

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Պ. Պ. Գրիգորովի և Միրզոբի խնամութեամբ ծախվում է է ալքաւոսից շինած մի արձան, որ ներկայացնում է Հայաստանը Բերլինի կոնգրէսի առաջ: Այդ արձան կազմող մտադիր է Ներսէս պատրիարքի կիսարձանն էլ շինել:

Ուրբաթ, յունիս 22-ին, վրաց թատրոնական խումբը Արժրուտ թատրոնում ներկայացրեց «Պէպօ» կոմիդիա: Ներկայացումն վատ գնաց:

«Մշակ» խմբագրութեան քարտուղարը խնդրում է պ. պ. թղթակիցներին խմբագրական նամակները իր նայելով չուղարկել, այլ հետեւեալ հասցէով: Тифлисе. Редакция «МШАК»: Վերջին հասցէով գրված նամակները աւելի շուտ կը բացվեն և նրանց տպագրութեան մասին էլ աւելի շուտ կարգադրութիւն կանվի:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԹԻՒՐԻՒՄ

Լվելով Էրզրում լրագիրն Անգլո-Պուրթական պայմանագրութեան վրայ տարի մ'անցած լինելուն առ թիւ դիտարկութիւն կ'ընէ թէ երկրորդ տարին կը մոնենք առանց Փոքր-Ասիոյ մէջ խոտաղակ բարեկարգման մի նշանակելը գործարկելու:

Անգլիա ծանր պատասխանատուութիւններ առած էր իւր վրայ, և 1878 օգոստոս 8 թը Լահանի ծանուցարար լորտ Սայիսլըրի քանի մը բանաւոր առաջարկութիւն ներկայած էր, սակայն անօգուտ: Անգլիոյ նախարարը այժմ իրենց յոյսը կորած են Փոքր-Ասիոյ բարեկարգութեանը, և լորտ Քրանսթրուք մօտերս ըրած ատենախօսութեան մէջ բնաւ ակնարկութիւն մը չըրաւ: Անգլո-Պուրթական պայմանագրութեան վրայ: Այս լուրութիւնը նշանակութեան արժանի է:

Արեւելեան Բուռնիքն եկած լուրերը բաւական հետաքրքրաշարժ են: Այլ, քօ փաշան կաշխատի եղբւր «Վշխան» (բրէնս) տիտղոսը կրել փոխանակ Օսմանեան Փաշա տիտղոսին, բայց այլ

մինչև անգամ երկնաներին: Ահա ինչ խայտառակութիւն են տեսնում մեր այդ գիւղերում, ժիւղերի մօտ փոքր ընկեր են պատահում, և կը տեսնեն որդակներ լիքը, և այդ թուշուները այնքան անբերկը են, որ բոլորովին կարծես անայն են, որովհետև նրանցիկ ձայն չեն լսած, ինչպէս և գայլերը: Միթէ այդ ցաւալի երեւոյթը հայերի ի բնէ վարկատութեանն է, կամ թէ ուրիշ մի պատճառ կայ: Ինչպէս վերեւ ակնարկելի, մի պատճառ չը կայ և այդ տեղ վարկատութիւնը չէ պատճառ, և այդ յատկութիւնն իսկ հայոց բնաւորութեան հակառակ երեւոյթ է: Օրինակ, Սուրմալուի հայ գիւղերի մէջ կան այնպիսի, որոնց բնակիչները յայտնի են ինչպէս ամենաբերկի քաջեր, որինք, Գաչուռուն, Կողք, Կիւլլիւք, որովհետև և զէնք գործածելը այդ գիւղերում ազատ տարածված է: Այս գիւղացիք այնպէս արի են, որ ոչ մէկը նրանց դրանցներից չի համարձակվի նրանց մօտով մինչև անգամ անցկենալ, ուր մնաց մէկ բան գողանալ: Եւ տեսէք ինչ ատկանի անբերկը են այդ արժանաւոր գիւղացիք և վատաւ իրենց վրա, որ այս պատերազմի ժամանակ ոչ մէկը նրանցից չը մտածից տեղից շարժ զայ, չը նայելով որ ասանանին շատ մօտ էին: Չը կարծէք թէ դրանք ուրիշ պատճառով մնացին իրենց տեղերը, ոչ, այլ միայն վատաւ լինելով իրանց քաջութեան վրա: Մինչդեռ միւս գիւղացիք իրանց տուն տեղ թողած, փախկէն Արաքսի այն կողմը: Ահա տեսէք թէ ինչ է կարգադրում Գաչուռուն գիւղը, որ գտնվում է Արաքսի ստորոտում: Նրանք զավա են և խնդրում Տէր-Ղուկասովին 500 հրացան (խրանցը ի հարկէ անցարտու են գտնում) և բոլոր գիւղացիք զինուորում, գիւղի չորս կողմերում զինուորների պէս շինում են ամրութիւնք, գիւղերները զրկում գիւղից հեռու լրտես, միով բանի այդպէս են կարգադրում, որ կարծես թէ կանոնաւոր զօրք լինեն: Բացի դրանից երբեմն եր-

և այլ կողմերը ընդդիմութիւն գտնելուն պատճառաւ վերադառնալ խորհուրդին վերջին նիստերէն փոյն մէջ ինքընք արաբարցիներ ուզել է յայտնելով որ ժառանգական իրաւամբ իսկ կրնայ «Վշխան» տիտղոսը կրել:

Փիլիպպի յոյները վերջին օրերս յիշատակագիր մը ներկայի են Այլ, քօ փաշային՝ նոր վարչութեան դէմ գանգատելով: Այս գանգատանաց ի պատասխանի՝ Այլ, քօ փաշան հրաւիրել է Յոյն հասարակութիւնն որ փոխաւորը մ'ընտրելով անոր յանձնէ վերադառնալ խորհուրդին մէջ բացատրել յիշատակագիրն պարունակած գանգատներն: Յոյնք փոխանորդը կրնորեն, բայց վերջին երկուշաբթի օրն, որ ունկնդրութեան համար որոշեալ օրն էր, երկու վերադառնալ միայն ներկայ գտնուել են խորհուրդին:

Ռուս զօրավարը Այլ, քօ փաշային խնդրել են որ 500 հիւանդ ուս զօրակազմ քաղաքին հիւանդանոցներուն մէջ մնան: Ռուսաց Սթոպէլից զօրավարին տիկինը բարեգործական ընկերութիւն մը կազմել է Արեւելեան Բուռնիքի մէջ հիւանդանոցներ հաստատելու առերեւոյթ նպատակաւ: Բայց կասկած կայ թէ համապատասխան մասնախումբերուն մէջ ճիւղը լինի: Յիշեալ ընկերութեան կանոնադրութիւնն Այլ, քօ փաշային հաստնութիւնն ստացել է:

Պուրթալիոյ իշխանին հաստատութեան առթիւ, որ յառաջիկայ յունիս 1830-ին պիտի կատարի, ցոյցեր կը պատրաստուին Արեւելեան Բուռնիքի քաղաքացի մէջ. պատգամաւորութիւնը պիտի զբոլուին Քրոնիս՝ հաստատութեան հանդիսին ներկայ գտնուելու համար, և բազմաթիւ պաշտօնատարք ուղեկից պիտի լինին պատգամաւորութեանց:

Գանի մ'օրէ ի վեր Կ. Պոլսոյ ակումբներուն մէջ խօսակցութեան նիւթ կ'ըրած է Քէր-ձէմանի—Հազիզաթ լրագրոյն մէկ յօդուածն, որոյ մակագիրն է «Ճշմարտութիւն մի ևս»:

Մեր Պուրթ պաշտօնակիցը վերջին պատերազմը քաղաքական մեծ սխալ մը կը համարի, քանզի մինչդեռ Ռուսիա իւր զինուորական զօրութիւնն ութսուն միլիոն բնակիչներէ կառնու, Պուրթի միայն տասն և հինգ կամ քսան միլիոն բնակիչներէ կառնու, և ողջմտութիւն չէր այս վերջնայն պատերազմի այնպիսի տէրութեան մը հետ, որ Գրքմի պատերազմին ժամանակ չորս մեծ տէրութեանց

ընեն այդ զիւրից զիւրով էին խումբ խումբ դէպի սահմանները, որ խմանա թշնամիների զրուժինը և ցանկալիքը: Ահա այդպիսի կերպով այս Սուրմալուի գէթութեանը, վատաւ լինելով իրենց արիւթեան վրա, մնային մինչև պատերազմի վերջը, մինչև որ միւս գիւղացիք, մինչև անգամ Երեւանի բնակիչները թողի և սարսափի մէջ էին և շատերը տուն տեղ թողած փախկէն էին:

Վերեւ են մի փոքր ակնարկ երեցի Գաչուռունցից վրա այժմ աւելի մանրամասնաբար կը խօսեմ նոյն մասին, որովհետև մեր այս հսկայասիրտ համազօրք արժանի են աւելի մեծ ուշադրութեան, ուրեմն թող ներուր ինձ այս նամակում ընդարձակօրէն խօսել իմ սիրելի և ինկելի քաջերի վերաբերեալ: Գաչուռուն գիւղը գտնվում է Արաքսի ստորոտում, կարելի է ասել երբեք տէրութեանց ասանմանաց մօտ՝ մեր, տաճկաց և պարսկաց: Այս գիւղը բաղկանում է 150 տանից և է չըբայատած թուրք և քուրդ ազգաբնակիչներով, սրանց պարագմունքն է առհասարակ շինական անտեսութեան գլխաւորապէս հողագործութիւն, բայց դորանից սղաւ չափազանց սիրում են որսորդութիւն, որովհետև նոյն մօտ գտնվում են վայրերի խոզեր և ուրիշ անասուններ և թռչուններ: Ապրուստի կողմանէ կան, ինչպէս առհասարակ միւս հայ գիւղացիք, բայց ուսման կողմանէ՝ ցաւք սրտի պիտի ասեմ, որ շատ ստոր են և զարմանալի բան, որ այդպիսի ժողովրդի վրա մեր հողերը իշխանութիւնը ու չէ դարձրած. այստեղ մինչև անգամ մի փոքր ի շատե ուսման ստացած քանակաց չը կայ, որ կարողանայ որ և ինչ ուսումնարան բանալ կամ քարոզ կարողալ. չը նայած նրան մեր քաջերը շատ մեծ ցանկութիւն ունեն ուսումն ստանալու և մասնաւոր եկեղեցում քարոզ լսելու: Քարոզակրութիւնը նոյն մէջ այնքան տարածված է, որ երբեմն երբեմն հրաւիրում են իրգիւրից Հմայեակ վարդապետին, որ քարոզէ նոյն եկեղեցումը և այս

բանակներու դիմադրած էր, և այս անգամ օգնականներ ալ ունէր, երբ Պուրթիա ընաւ դաշնակից չունէր: Քէրձէմանը Հազիզաթ կը դատաւարաւ ուրեմն այն պատերազմաւոր ցոյցերն՝ որք Սոջթանեաւ միջոցաւ ի գործ դրուեցան, և մինչև իսկ կայսերական պալատին առջև համարձակեցան իրենց պատերազմաւոր արդարները Վեհ. Սուլթանին ակննջն հասցնել:

Իսկ Եւրոպայի մէջ Պուրթիոյ բարեկամ և դաշնակից չը գտնուելուն պատճառ կը համարի Քէրձէմանը Հազիզաթ՝ նախ Պուրթալիոյ ցաւալի դէպքերն և անոնց հեղինակներուն (հակառակ կայսերական հրամանաց) անպատիւ մնալն, որ Եւրոպայոց հասարակած կարծիքը Բ. Գրան դէմ գրաւեց: Բայց ասիկ ուրիշ պատճառ մը կար Եւրոպայոց անհամաձայն կիր ընթացքին, 1875 հոկտ. 6-ին հրատարակեալ երմտական որոշումն Օսմանեան արժէթղծոց տէրերուն մեծ վնաս տուած էր և Պուրթիոյ վարկը խանգարած: Տոկոսներուն կէսը կանխիկ և կէսը թուղծ տալու որոշումը կէս անակութիւն մ'էր, և բնական էր որ Եւրոպայոց մեծ դրամատէրներն սկսեալ մինչև փոքր գործատրներն, որք իրենց խնայութիւնն Օսմանեան արժէթուղծերու տուած էին, իրենց դժգոհութեան ձայնը բարձրացնէին Պուրթիոյ դէմ: Այսպիսի վնասակար որոշման մը պատասխանատուութիւնը նախկին Մեծ-Նկարքոս Մահմետ Ղէտիմ փաշային և հանազուցեալ Սուլթան Ապտիւլ—Ազիզի վրայ ձըրուած էր: Վեհ. Սուլթան Ապտիւլ Համիտ Բ. ուղեց այս խնդրոյն վրայ կատարեալ տեղեկութիւններ աւանդ և անոր վերաբերեալ թուղծերը փնտել տուաւ, սակայն ասոնք Բ. Գուռը չէին և վերջապէս գործին մասնակցող մէկու մը քովէ գտնուեցան:

Քէրձէմանը Հազիզաթ յիշեալ թուղծերը կը հրատարակէ: Ասոնց իմաստն արդէն այն ժամանակ հրատարակուած պաշտօնական յայտարարութեանց համաձայն է. Օսմանեան պարտուց տոկոսները տարին 14 միլիոն ոսկի կը հասնէին. և որովհետև քանձը կը պարտաւորէր փոխառութեամբ վճարել գանձը ուստի հարկ տեսնուած էր տոկոսներուն կէսն հարկերին հինգ տոկոսաւոր արժէթղծով վճարել մինչև որ կայսերական գանձուն վիճակը ներքը դարձեալ կանխիկ հաստացանել:

պատուական, ազգասէր, զարմանալի անշահասէր միանգամայն նուիրակ հայրը այնքան յայտնակալ է նոցանով, որ իրան համար սրբութեան պարտք է համարում երբեմն երբեմն այցելել իր համակրելի քաջերին և իրախտուել նոցա: Հմայեակ վարդապետի ջանքերը են այս վերջի ժամանակներս Գաչուռունում բացվել է մի ուսումնարան, բայց դա միջոց չունեցաւ պատճառաւ չէ կարող բաւականութիւն տալ այդ գիւղին և գուցէ չի կարող դանայ տեղագրութիւն և ունենալ: Այդ ուսումնարանում մի գաղթական հայ երիտասարդ, բաւակա նին հետ, այժմ ուսուցանում է համարեա թէ ձիւ, որովհետև այնքան ուսման է նշանակված նրան, որ այդ ուսմանով ծառայել կը նշանակէ ամեն արդարութեամբ ծառայել ձիւքաքա. այդ ուսուցչին սեպտեմբերից մինչև զարիսի նշանակված է 60 րուբլ և այդ արժանատու երիտասարդը կարծես կում է այդպիսի վարձատրութեամբ ծառայել Գաչուռունցոց, փառք և պատիւ այդ երիտասարդի որ այդպէս աշխատում է մեր արիասիրտ քաջերի մէջ ուսումն ստանալը: Եթէ Մարդասիրական ընկերութիւնը չէ կարող այս գիւղում մի հիւրնաւոր ուսումնարան հիմնել, դրա համար բաւակա կը լինէր 500—600 րուբլ տարին, իսկ մնացածը գիւղացիք իրանք կարող էին լրացնել:

Յարգոյ խմբագիր, անհրաժեշտ հարկաւոր է ուսումն տարածել այս գիւղի մէջ, մասնաւոր ոչ բնակիչք մի ասանձին սեր ունեն դէպի ուսումն բայց ինչ պիտի, որ միջոց չը կայ: Շատ ցաւալի կը լինի ամենայն կողմանէ եթէ այսպիսի ժողովրդը մնայ առանց ուսման և իր զինավարժութեան և հռչակաբան արիւթեան մը չաւելալով մտաւոր և բարոյական զարգացումն ջը գիտեմ թէ ինչ անեք, որ այդ ժողովուրդը խաւարի մէջ մնայ: Մարդասիրական ընկերութեանը դիմել, ստորագրութիւն բաց անել, թէ ինչ անել, ձայնակ տրն ասեմ՝ մտադիր չէի բոլորովին վերջելու:

